

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 573/2526

นายสุนทร โปธิแทนโจทก์ สหกรณ์ออมทรัพย์ครูกาฬสินธุ์ จำกัด ฯจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 27, ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 103 พ.ศ. 2515 มาตรา 2, ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 103 พ.ศ. 2515 มาตรา 8, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 2

ย่อ / หลักกฎหมาย

เมื่อโจทก์ทำงานถึงอายุ 60 ปีแล้วมีการต่ออายุการทำงานออกไปคราวละ 1 ปี จนกระทั่งโจทก์มีอายุครบ 65 ปีนั้น การต่ออายุการทำงานแต่ละคราวเป็นเพียงการขยายกำหนดเวลาจ้างเดิมออกไป ไม่ใช่ตกลงทำสัญญาจ้างกันใหม่ จึงเป็นสัญญาจ้างที่มีได้กำหนดระยะเวลาการจ้างไว้แน่นอนอยู่แล้ว เช่นเดิม แม้จำเลยจะเลิกจ้างโจทก์เมื่อครบกำหนดระยะเวลาที่ต่ออายุการทำงาน จำเลยก็ต้องจ่ายค่าชดเชย วัตถุประสงค์ตามข้อบังคับสหกรณ์จำเลยกำหนดการจัดสรรกำไรสุทธิของสหกรณ์ การจัดสรรกำไรเป็นโบนัสแก่เจ้าหน้าที่สหกรณ์ จึงแสดงว่าสหกรณ์จำเลยดำเนินการเพื่อกำไรในทางเศรษฐกิจ การจ่ายค่าชดเชยเป็นหน้าที่ของนายจ้างตามกฎหมายคุ้มครองแรงงานการไม่ปฏิบัติตามเป็นความผิดอาญา ถือว่าเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน จึงไม่อาจจะจับไปด้วยเหตุที่ลูกจ้างถอนคำร้องเรียนต่อพนักงานตรวจแรงงานเพื่อเตือนจำเลยให้จ่ายค่าชดเชย จำเลยเสียค่าแต่งทนายความ ซึ่งจำเลยไม่ต้องเสียตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน มาตรา 27 ศาลฎีกาค้นค่าธรรมเนียมนี้ให้จำเลย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยให้โจทก์ออกจากงานที่จ้าง ไม่จ่ายค่าชดเชยให้โจทก์ขอให้บังคับจำเลยจ่ายค่าชดเชยแก่โจทก์พร้อมดอกเบี้ยร้อยละสิบห้าต่อปีนับแต่วันเลิกจ้างจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยให้การว่า จำเลยเป็นนิติบุคคลประเภทสหกรณ์ธณิก จำเลยจ้างโจทก์ทำงานในตำแหน่งผู้จัดการสหกรณ์เมื่อโจทก์มีอายุ ๕๘ ปี โจทก์ต้องออกจากงานเมื่ออายุครบ ๖๐ ปี มีการต่ออายุให้โจทก์คราวละ ๑ ปีเรื่อยมาเป็นกำหนดเวลาที่แน่นอนจนโจทก์มีอายุครบ ๖๕ ปี จึงต้องออกจากงานตามระเบียบของสหกรณ์ โดยจำเลยไม่ได้เลิกจ้างโจทก์ และถือได้ว่าเป็นการจ้างที่มีกำหนดเวลาแน่นอน การดำเนินงานของจำเลยไม่มีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงกำไรในทางเศรษฐกิจ เมื่อโจทก์ออกจากงาน โจทก์เคยร้องเรียนต่อสำนักงานแรงงานจังหวัดเพื่อเตือนให้จำเลยจ่ายค่าชดเชย แต่ต่อมาโจทก์ถอนคำร้องเรียนโจทก์ไม่มีสิทธิได้รับค่าชดเชยและไม่มีอำนาจฟ้อง ขอให้พิพากษายกฟ้อง ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่า จำเลยต้องจ่ายค่าชดเชยตามฟ้องสำหรับดอกเบี้ยไม่มีสัญญากำหนดอัตราไว้ พิพากษาให้จำเลยจ่ายค่าชดเชยแก่โจทก์พร้อมด้วยดอกเบี้ยอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีนับแต่วันเลิกจ้างจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า การต่ออายุการทำงานแต่ละคราวเป็นเพียงการขยายกำหนดเวลาจ้างเดิมออกไป ไม่ใช่ข้อตกลงทำสัญญาจ้างกันใหม่ภายหลังที่โจทก์มีอายุครบ ๖๐ ปีแล้ว เห็นได้จากการนับเวลาทำงานของโจทก์ โจทก์เข้าทำงานในสหกรณ์จำเลยเมื่อโจทก์อายุ ๕๘ ปี ออกจากงานเมื่ออายุ ๖๕ ปีค่าจ้างอัตราสุดท้ายเดือนละ ๖,๕๐๐ บาท จำเลยจ่ายบำเหน็จให้โจทก์ไปแล้ว ๔๕,๐๐๐ บาท แสดงว่าการนับเวลาทำงานของโจทก์นับติดต่อกันมาได้ ๗ ปี อีกทั้งตลอดระยะเวลาที่มีการต่ออายุ

การทำงาน โจทก์ก็มีสิทธิลาออกจากการได้โดยไม่ถือว่าเป็นการผิดสัญญาจ้าง ดังนี้ สัญญาจ้างระหว่างโจทก์จำเลยจึงเป็นสัญญาจ้างที่มีได้กำหนดระยะเวลาการจ้างไว้แน่นอนอยู่เช่นเดิม ตามข้อบังคับสหกรณ์จำเลยข้อ ๒ (๙) แจ้งวัตถุประสงค์การดำเนินธุรกิจของจำเลยให้มีการซื้อแลกเปลี่ยน โอนหรือรับโอน เช่าหรือให้เช่า เช่าซื้อหรือให้เช่าซื้อ จ้างหรือรับจ้าง จ้างนำหรือรับจ้างนำ ขายหรือจำหน่ายซึ่งทรัพย์สิน และในข้อ ๖๖ กำหนดการจัดสรรกำไรสุทธิของสหกรณ์และระบุว่าด้วยเจ้าหน้าที่สหกรณ์ ฯ ของจำเลยข้อ ๒๗ กำหนดการจัดสรรกำไรเป็นโบนัสแก่เจ้าหน้าที่สหกรณ์ แสดงว่าจำเลยดำเนินการเพื่อแสวงกำไรในทางเศรษฐกิจ มิฉะนั้นจะมีกำไรมาจากที่ใดเพื่อจัดสรรแก่สมาชิกและเจ้าหน้าที่สหกรณ์ การจ่ายค่าชดเชยเป็นหน้าที่ของนายจ้างตามกฎหมายคุ้มครองแรงงานการไม่ปฏิบัติตามเป็นความผิดทางอาญา ถือว่าเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนเป็นบทบังคับเด็ดขาด ไม่อาจจะงัดไปด้วยเหตุที่ลูกจ้างถอนคำร้องเรียนดังกล่าว โจทก์เป็นลูกจ้างประจำของจำเลย ทำงานติดต่อกันมาเกินสามปีจึงมีสิทธิได้รับค่าชดเชยไม่น้อยกว่าค่าจ้างอัตราสุดท้ายหนึ่งร้อยแปดสิบวันพร้อมดอกเบี้ยนับแต่วันเลิกจ้างพิพากษายืน ตามสำนวนปรากฏว่าจำเลยเสียค่าแต่งทนายความมา ๒๐ บาท เงินค่าธรรมเนียมจำนวนนี้จำเลยไม่ต้องเสียตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๒๗ ให้คืนแก่จำเลย

องค์คณะ

วรา ไวยหงษ์ · ขจร หะวานนท์ · จุฑา จันทรวงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/573/2526>